

Alles is niet grappig

....en niet alles is grappig.

In zijn geraniumopera (glazen huis/going nomad) vandaag in het Amstelpark laat theatermaker Henry Alles zien dat hij tekst kan schrijven. Als een dominee die gaandeweg de geest krijgt verbindt hij alles met alles, zonder dat de afzonderlijke gebeurtenissen hun waarde verliezen. In Ester en Gregor (Georg?) vinden we waarheid, zelfs als die ons niet welgevallig is. De muziek (Strauss, Richard dan...) helpt om de preek in te laten zinken. Het geluid van het neerstortende vliegtuig werkt alleen maar prettig. Wij, het publiek, hadden eerder (enkele weken geleden) van dominee Perk een geranium mee naar huis mogen nemen, om er goed voor te zorgen; een beter mens te worden daardoor. Aan het eind van de opera werd ons verteld dat die uit de pot gerukt moet worden, willen we nog blijven kunnen geloven in een revolutie. De aanwezigen nu, glimlachten met welwillend (on-)begrip: 'wij zijn hier, dus wij zijn al geëngageerd.' De meesten collega's. Ik ook. Ik heb mijn plant weer mee naar huis genomen en water gegeven. No Passaran! En leve de revolutie. Fuck alles.

Ik hoop dat de voorstelling die het vervolg mag zijn van deze theatrale lezing zich los zingt van de beperkingen ervan; zich los scheurt van de vergoelijkende glimlach van de kunst en tot een echte eenmansopera wordt en daarmee anderen inspireert tot werkelijk engagement. In een land waarin de staat de Staat subsidieert, de politie de burger vraagt om weggelopen kinderen mee te helpen zoeken om ze op het vliegtuig te kunnen zetten en de woorden park en kamp in één zin samen een rare nasmaak blijken te geven.

Matteo Naaldberg, schrijver, tijdelijk in Amsterdam.

gezien in het Amstelpark, Amsterdam, 8 september 13.00 uur.